

ע ל ה פ ר ק :

א. בטחון - פרוש בטחון

אנשים המסרתים בחיל האויר העברי, מסתפים עצמם, ורואים יום יום בהקמת הכח האוירי, שמן ההכרח כי יהיה חזק. ברור, כי קטנה היא האפשרות לפעול וליצור גדולות בהסתר, וקשה להסתיר דברים מאנשי הח.א. אשר הם במו ידיהם מקימים את המפעל הגדול הזה. אולם, חובה אחת - כפולה ומכופלת מוטלת על כל אחד ואחד מאתנו, והיא - שמירה מעולה על כל מילה היוצאת מהפה, על כל משפט הנאמר ברחוב, במסעדה, בבית הקפה ובקולנוע. פשוט מאד: בלום פיך ואל תפספס דברים מיותרים. קרובי משפחתך אינם זכאים לדעת מה נעשה במחלקות השונות שביקרת בהן, והנערה שמבלה אתה עמה בערב תתפעל ממך גם אם לא תדע את גבורותיך והרפתקאותיך השונות. דעו, כי אין חיל האויר סומך בלבד על יושרם של אנשי החיל. הוקם מנגנון שמתפקידו להשגיח על אנשי חיל האויר, ודאי אינכם מרגישים בזה, אולם דעו כי בכל מחלקה ומחלקה יושבים אנשי המנגנון המיוחד הזה ורושמים דברים רבים הנאמרים בהיסח הדעת. אף תעודה המביעה למנגנון זה אינה נזרקת לסל, וכל אדם עלול לתת את הדין באם לא יזהר בדבריו ובמהלכיו השונים. שימו לב: האויב מאזיין כל דבור מיותר פוגע בכל המאמץ המלחמתי שלנו ומערער את מעמדו. סיסמתנו היא: חסכון בדבור, חסכון במלים, רכוז מחלט סביב עבודתנו, אשר כל הידיעות אודותיה נשארות בנו ובקרבתנו בלבד.

שרגא.

ב. פעולתנו התרבותית

יש הטוענים כי השעה בה אנו נתונים להפצצות מהאויר, לאש תותחים ולהסתערותם של כחות השריון של האויב, אין היא כשרה לפעולות מסוג אלה הנקראות בשם הכולל תרבות. לא אחת נשמע הקול המתמרמר על ה"בזבוז", בין בזמן ובין במסוון, למטרות הנ"ל. ואם בכל זאת הננו ממשיכים בפעולותינו התרבותיות ואף משתדלים להרחיב את היקפן ומסגרתן, עושים אנו כן מתוך חכמה מלאה בערכה הרב של פעולה תרבותית.

נראה לי כי טענותיהם של הנ"ל מבוטסות על גישה מוסעית למושג תרבות. אין תרבות שם נרדף להשכלה. בדברנו על תרבות כוללים אנו במושג זה דברים רבים אשר, לכאורע, אינם נכללים במונח הזה. מתפקידה של פעולה תרבותית לשמור, ואף להעלות את המוראל, את עוז רוחו ונכונותו של החיל. ולפיכך מונח זה כולל לא רק הרצאות רציניות על נושאים ספרותיים או אמנותיים כי אם הוא רחב יותר וכולל פעולות אשר תפקידן היחיד הוא לברר את האנשים, להשכיח את דאגותיהם, לעודדם ולהפיה בהם תקוה ונכונות למלא את תפקידם. בנידון זה עלינו ללכת בעקבות הגויים, ביחוד האמריקאים, אשר ידעו להבין את התפקיד הרב אשר ממלא המוראל של הצבא בשעת הקרב. עלינו לעשות הכל, ואף דבר אינו רב מדי, באם הננו שומרי ומרים את המוראל של חיילינו.

המחלקה לתרבות של חיל האויר מתוך הבנה מלאה של תפקידה הנ"ל תשתדל לכוון את פעולותיה בכדי לקיים את המוראל הגבוה של חיל-האויר ואת נכונות אנשיו למבצעים נועזים ומסוכנים ולו אף בתנאים קשים.

לרגל התנאים המיוחדים השוררים ביחידתנו קשה היה לארגן פעולה תרבותית סדירה. אנשינו אינם מרוכזים יחדיו, חוסר מקום מתאים, חוסר תקציב -

כל אלה מנעו בעדינו מלהפעיל את תכניותינו. ובאשר לעתיד, אותם הקשיים עדיין קיימים. אולם, למרות הכל הננו מרחיבים את פעולותינו אשר תכלולנה, בין היתר, הוצאת עלון פנימי "עלים", השתתפות בעתון ההגנה "במחנה", ועריכת מסיבות והופעות אמנותיות לאנשינו.

יצחק.

צ י ו ן ל ח ל ל י ם

לזכרם של חללינו
עומד דם חיל-האוויר העברי

שנים שנפלו

שתים המה הדמויות שברצוני להעלות ברשימה זו, ואחת היא המטרה שלמענה פעלו, נלחמו, ונפלו.

ליונל כהן: אחד הטייסים היהודים המעולים ביותר בחיל התעופה האנגלי, שלזכותו נרשמו למעלה מ-35 מטוסים גרמנים. הוריו גרים בחיפה ואת חנוכו קבל בטכניון העברי שלנו. הציונות חדרה לכל נימי נפשו, ופעולותיו הרבות בחוץ-לארץ למען מפעלינו העידו נאמנה, כי לפנינו שליח בעל שאר רוח העושה עבודתו תוך התלהבות חסרת מעצורים, ולנגד ציניו דגל ציון המתנערת.

בגמר המלחמה עבד בשרותי האוויר האנגלו-אירופאים, אשתו ושלוש ילדיו נמצאים באיטליה. עם פרוץ המאבק המכריע על הגנת מדינתנו העמיד את כל כשרונותיו המקצועיים לרשות מוסדותינו, ועמד לצאת לארץ-ישראל. אולם, טיסת מבחן מעל סדה התעופה ברומא שמה קץ לחייו. לא זכה ליונל כהן איש האוויר לנשום את אוויר ארצנו, וטיסת המבחן אשר בה נפל היא שהעמידתהו בין כל קדושינו אשר בעטים נוכל וננצח.

ברלינג

בן 29, נולד בקנדה, טייס קרב מדרגה א'. אחד מאותם הגויים הרבים הרואים במוקד המשתלהב בארצנו את סמל הגבורה העילאית, החוזים בעמידה ההרואית של חברינו את גודל היצירה שעליה נטוש מאבקנו. וממרחקים נחלצים ובאים לעזרתנו להסות שכם, לתת יד נאמנה ללוחמים אמיצים ההולמים בקלגסי השחור העוטים עליהם מכל עבר. כזה היה ברלינג, אדם ללא חת, שעד מהרה היה מגלה את הטוב הצפון באדם שהיה פוגש בדרכו, ורבים מידידיו הקרובים ביותר היו יהודים. האווירה שבה צמצא היא שסמנה לו את דרכו אלינו. היה אחד הטייסים הפעילים ביותר בסביבות מלטה, הוריד שלשים ושנים מטוסים גרמנים. יחסו לאנגלים היה שלילי ביותר, ואף כי היה קצין לא היה נוטה להתרועע עם חבריו הקצינים. התנדב לעזרתנו בארץ-ישראל מרצונו הטוב, וסרב לקבל את ההצעות הגבוהות אשר היו זורמות אליו מצד הערבים. גם הוא כחברו, ליונל כהן, נהרג בשעת טיסת מבחן ברומא, ושמו נכנס לרשימת חללינו שנתנו חייהם למען הקמת מדינת ישראל.

פומה.

חבר יצור כותבים:

א. שרות אירי מיוחד

בתוך שרותי הצבא השונים של בנות הברית, מקום מכובד היה מיוחד לפלוגות מיוחדות אשר נקראו S.A.S., כלומר שרות אירי מיוחד.

מעמדם וערכם בצבא היה גבוה מזה של פלוגות הקומנדו המפורסמות ואף אימונם היה הרבה יותר רחב ומקיף.

ליחידות אלה אשר תפקידיהן היו שונים ומגוונים מאוד, נתקבל כל אדם הבריא בגופו. תפקידן העיקרי היה סבוסז' ורגול נגדי.

אנשי יחידות אלה אומנו בכל סוגי הנשק וכמו-כן למדו להשתמש בכל כלי הרכב, שחיה, ולהחליק בסקי. חלק חשוב בתכנית אמוניהם תפסה הצנחנות ותוך תקופת האמונים צנח כל אחד לפחות שבע צניחות.

אמון מיוחד ויסודי קבלו האנשים בשליטה על עצביהם כך שכל מצב לא יפתיעם ויגרום להכשלת שליחותם. אמונם היה כל כך יסודי שגם באם יעירום באמצע שנתם לא יופתעו.

השליחויות אשר הוטלו על פלוגות אלו היו מכל הסוגים. סבוסז', רגול נגדי, צנחנות וסתם הכנסת דמורליזציה בשורות האויב.

אופיין של פעולות אלה והתנאים השונים אשר בהם נמצאו האנשים דרש ציוד מיוחד ובהתאם לכך צוידו במיטב הציוד, כל השכלולים והאמצאות עמדו לרשותם. כפתורי בגדיהם שמשו כמצפנים, שעונים, תיקי מפות מיניאטוריות דקות כקורי-עכביש וגם רעל חריף, פנס כיס טימש כפגיון ותלי של עפרון נובע כשעון ומצפן. במחסניהם נמצאו כל סוגי הנשק מכל ארצות תבל וביצאם לפעולה היתה הרשות לכל אחד לבחור את סוג הנשק אשר הוא חפץ ורגיל בו. אופי פעולתם הכריחם להתרחק מכל מגע עם אנשים ולכן כלל ציודם גם מזון מרוכז, כגון: טבלות אורז בגודל של קובית סוכר. מצרכי מזון מרוכזים אחרים, באותו גודל הספיקו כדי ארבעה או חמשה ימים. גודלה של חבילה לא עלה על בית קבולו של כיס. בין פעולותיהם של יחידות אלו היו גם התקפות פירטיים בים, על אניות מסחר מזוינות של האויב אשר נערכו על ידי סירות דיגים שהוכשרו במיוחד לתפקיד זה. הסירות צוידו בשני מנועים חזקים מסוג Marline Spitfire, בעלי כ-2000 כח סוס, כמו-כן צוידו בצנור טורפדו ותותח היורה פגזים בני שתי ליטראות, שני מקלעי בראונינג ומספר רב של מקלעים אחרים. כל זה היה מוטווה יפה על ידי רשתות ושאר כלי דיגים, כך שהסירה נראתה מרחוק עלובה מאוד ובלתי מסוכנת. על ספונה של הספינה היו 12 איש שעיקר תפקידם היה להתקרב לנמלי האויב, לרגלם ולפרק מוקשים. בהתקלם באנית אויב אשר דרשה מהם להזדהות, התקרבו לזו האחרונה למרחק כח קטן הימנה ששלל מאנית האויב את היכולת לירות בספינה ולעתים היו אף מצליחים לשבות את אנית האויב ולקחתה לנמל בריטי הקרוב ביותר. אזורי פעולתם היו בעיקר ליד איטליה, יון, יוגוסלביה ודרום-אפריקה.

תפקיד חשוב מאוד מלאו פלוגות אלו בהשמדת שדות תעופה ומסוסים החונים בהם. הם היו צונחים ליד שדה האויב, שוהים במקום לפעמים אף כשבוע ימים, מרגלים אותו יפה ובפעולה נועזת משמידים אותו על ציודו ומסוסיו כגון, שדה התעופה הגרמני-איטלקי על יד בנגזי. פלוגה בת 12 איש הספיקה בהחלט לבצוע פעולה מעין זו.

לעתים שהה חיל או שנים בשטח האויב בודד לגמרי ועיקר תפקידו היה לפוצץ ולהרוס גשרים ומתקני תצפית לכוון מפציצים.

לפעולות אלו היתה השפעה עצומה על רוח צבא האויב, ועזרו לא במעט להנחלת מפלתו הסופית.

יחידות כאלה מוקמות עתה בכל צבאות העולם, ונקוה כי גם צבאנו לא יפגר בשטח זה.

ארתור לנדמן

ב. ב ש ר ה

למן הרגע בו הגעת לטדה בשעות הבוקר המוקדמות, הנך נתפש מיד להרגשה שהנך נמצא בקו חזית ראסון. הרגשה זו נראית משונה למדי לאור העובדה שבמרחק לא רב ביותר תוססים החיים במלוא הקצב.

חיל האויר העברי - הצעיר בענפי צבאותינו, החל נושם. בכל פינה ומקום תראינה עיניך חברים העסוקים באלף ואחת עבודות ואתה מרגיש שכל אדם טעונין בבצוע היעיל ביותר של התפקיד שהוטל עליו למלאותו.

הטבוע האחרון היה טבוע לא קל לאנשי הטדה. הפצצות האויר התכופות בסביבה באו באופן בלתי צפוי ביותר וטבעי הדבר שנתנו את רטומן בכמה חברים שזהו להם נסיון ראסון מסוג זה. אולם תגובת החברים לאחר הנסיונות הראשונים היתה להפליא. חיש מהר הסתגלנו למצב החדש ובזמן קצר ביותר הפכו צפירות האזעקה לדבר רגיל ביותר וכמעט שלא הפריע את החברים בעבודתם הרגילה, והסיסמה "כל הארץ חזית וכל העם צבא" קבלה משנה תוקף ובהירות. בהתחשב עם המצב הרי יש בידי אנשי הטדה להצביע על הישגים רבים שנעשו בשטח ההתגוננות ובקצב העבודה בשדה הכלכלה, אולם אל לנו להתעכב על סקירת העבר. השעה דוחקת ופנינו קדימה ליצירת הישגים חדשים ולקראת מטרותנו המשותפת.

כמובן שישנם לקויים, הם היו ויהיו גם בעתיד, ובאם נזכור את תנאי עבודתנו ואת האמצעים העומדים לרשותנו, ומעל לכל - את השעה החמורה בה אנו נמצאים - נדע אל נכון שהתפקיד המוטל עלינו הוא להתגבר על מכשולים שבהם נתקלים צבאות עשירים וגדולים מאתנו, באמצעים מצומצמים למדי ובמסיבות חמורות ביותר.

אריה ר.

ג. ת צ פ י ת

חרדתי במקצת לשמע תפקידי-צופה אויר. מוסג רב על אופיו של תפקיד זה לא היה לי, אך עצם השם "צופה אויר" הספיק לעורר בי פחד רב. הוראותיו המפורשות של האחראי: "עליך להזעיק את הבית רק באם יותקף, דע כי בהחלטתך ובמעטיך תלויים עשרות חיי אדם", כמובן שלא עזרו להפגת פחדים.

נקל לשער את כל אותן המחשבות והרעיונות שעלו אותה שעה בראשי. כל לחש כאילו הקפיא זמי בקרבי... והנה, צפירת אזעקה חדה ונוקבת. מוזר הדבר, בן-רגע סר כל פחדים והחילותי בולט את הסמים במשנה זהירות וערבות.

רקיע תכול ובהיר, בלי שמץ של כתם ועננה, - ופתאום, כאילו מתוך השמש זנקו שני "ספיטים" זריזים, עברו במהירות מעל לראשי; חגו ונעו והיו צוללים ועולים ומלווים תמרוניהם במטר יריות. לעתים נשמע גם הד התפוצצויות... ואחר - שקס עמוק ומרגיע. אי שם הרחק התאבכו ענני עשן והכל כאילו חזר לקדמותו.

נעים היה עתה לשבת על הכסא ולהסתכל ממרומי המצפה בסובב אותך.

מובן שעל חרדה ופחד אין מה לדבר עתה, אך אפשר לומר כי תפקידו של הצופה הוא תפקיד אחראי, אבל נעים מאוד.

מר-שר.

ת פ י ל ה

אנו נושאים לשמים תפילה
 לשלום טייסים שיצאו ברינה.
 אחת המקודה - הגן על היט,
 מגר מרצחים בפצצה ובאש.
 אנו נושאים לשמים תפילה,
 לטייסת הקרב שיצאה עם שקיעה.
 חבלו שריונים, החישו ציוד
 נפצו מצודות מוטטו שעבוד.

אנו נושאים לשמים תפילה
 לכנפים זכות מפלסות נתיבה
 לטרטור מנועים בתכלת שחקים
 לחיוך בחורים עטורי מבצעים.

אנו נושאים לשמים תפילה,
 לעינים יוקדות לזהות הדמעה,
 לשירת גבורים בליל סהרורי
 לחיי חיל אויר עברי.

ע ל י ם " ק ט נ י ם

זה לא טרב

ישנם ימים והמטוסים המצריים פוקדים אותנו פעמים רבות במשך היום.
 ובכל פעם עת נשמעת צפירת האזעקה, אומר השכן בקומה השלישית: "זה לא טוב,
 הם באים!" אולם, ישנם ימים ואין זכר למטוס מצרי בשמינו התכולים, וקול
 האזעקה אינו עולה באזנינו, והשכן מהקומה השלישית אומר בשעות אלה:
 "זה לא טוב, הם לא באים!"...

לא חזרו לבסיסם...

אחרי שהבריטים הפילו 5 מטוסים מצריים שהתקיפו את שדה התעופה
 ברמת דוד, סלגרפו ללונדון: "5 מטוסים לנו לא חזרו לבסיסם"...

צ ע ר

אחרי הורדת חמשת המטוסים המצריים ע"י האנגלים עת התקף שדה
 התעופה ברמת דוד שלחו האנגלים למצרים הודעת השתתפות בצער.
 מצד שני שלחו הודעת השתתפות בצער למשפחות ההרוגים האנגלים שנספו בעת
 ההרעה. קו הפוליטיקה הדו-פרצופית של האנגלים אינו מתעקם לעולם...

מ ק ל ט

אחר מחיילנו נפצע בקרב ונמצא עתה בביתו בהחלמה, יושב כל היום
 ומתחנן ממש לאזעקות שתבאנה. מתברר כי בין כל נאספי המקלט נמצאת
 נערה צעירה, שגם היא החלה מצפה לאזעקות. בתחילה הוא התחנן, ובקרב -
 הוא מתחנן...

"מה נשמע?"

עלינו לדירתו של הטחקן הפופולרי הנודע מלי-לה-לו, מכאל גור,
במטרה להזמינו למסיבת ה.ח.א. "מה נשמע בענין המטוסים שלנו?" -
שאל וחיוך על שפתיו - היכן אוירוני הקרב שלנו?"

בכדי להשיב לו תשובה המניחה את הדעת החזרתי לו: "אינני יודע
מר גור מה נעשה בסקסור אוירוני הקרב שלנו הואיל ואנכי לא שייך לסקסור
זה. עלי הוטל תפקיד אחד בלבד והוא - לחדור לביתך ולהביא למסיבה שלנו -
"מפציץ כבד".

מיד נענה גור להזמנה...

"ל ב"

שושנה דמרי קבלה את פנינו בסבר פנים יפות - באנו להזמינה
למסיבה של ה.ח.א. נהג המכונית שליווני עשה על שושנה רוטם רב בכובע
הפלדה הגדול שעל ראשו ועליו האותיות "ח.א." שושנה כבדה אותנו
בטוקולד ועיני הנהג תרו בקופסה שהיתה מונחת על הסולחן. עד שלפתע
נתקלו עיניו בטוקולדה בצורת לב. הוא הוציא את "הלב" ואמר: "רואה
את שושנה, אני לוקח אלי את הלב שלך". שושנה חייכה בקול רם והחזירה
עד מהרה: אני מצטערת מאד, אולם כבר מאוחר מדי - כבר לקחו אותו".
ולנהג לא נשארה ברירה, אלא - חתיכת טוקולדה למאכל.

כ ס ף

מי שרוצה ב-ח.א, כסף, צריך לפנות ל"משה כסף". ומי שבאמת
פונה ל"משה כסף" מובטח לו שיחזור בלי כסף...

(פומה)

ענינים

המחלקה לתרבות / גליון מס' 2 / ז' סיון 14.6.48 / חיל אויר

ע ל ה פ ר ק :

א. חיל האויר הישראלי יוצא למרחב

חיל האויר הישראלי יצא למרחב, וכבר הנחית מהלומות כבדות על ראש האויב. מטוסינו פוקדים את ריכוזיו בצפון ובדרום. ההתמודדות הראשונה באויר הוכיחה לאויב מהי מידת המס שעתיד הוא לשלם עבור התקפות ערינו וכפרינו. לא רחוקים הימים בהם חיל האויר היה רק שרות-אויר, המרכיב מקמץ אנשים שנאבק בחוסר כל להקמת החיל, אנשים אשר אמונם ביעודו של חיל האויר דחפם להקדיש את כל זמנם ומרצם להנחת היסודות, וליציאת הדפוסים להקמת המכשיר הגדול הזה על ענפיו השונים, ועינינו חוזות כיום בגידולו ובשגשוגו. זוכרים אנו יפה את הימים בהם היה ראש שרותי האויר, כותב את מכתביו, מדפיסם ואח"כ זורקם בידינו לתיבת הדואר, היה זה בימים בהם מטה הח.א. נקרא ש.א. ושכן בחדר קטן במשרד תל-אביבי. בסקרנו ימים אלה רואים אנו מה גדול המעש, מה רבה העבודה שהשקעה ומשקעת בכל ענף וענף של חיל האויר שלנו, ועינינו נשואות לקראת סייסות הקרב ההולכות וכובשות השחקים. עוז רוחם של סייסינו, נכונות אנשינו לכל, משמשים ערובה נאמנה כי לא רחוק היום וחיל האויר הישראלי יטיל את מלא כחו למערכה.

ב. ס ע ד

שאלת הטעד המשפחתי החלה תופסת מקום נכבד בין הבעיות העומדות בפני חיל האויר. חייל, בכדי שתישמר רוחו הקרבית, עליו לידע כי יש דואג למשפחתו. לפיכך משנה מרץ עלינו להקדיש לסדור הטעד המשפחתי.

כיום, בטאלות הטעד לחיל עוסק הוועד הארצי למען המגויס, אשר אליו מועברות הבקשות לתמיכה לאישור. מאחר שמוסד זה מטפל בבעיה זו עבור כל חיל מדינת ישראל, נראה כי מרוב הבקשות המוגשות לו אין הוא מספיק לספל בהן במהירות הדרושה לאור חשיבות ודחיפות העניין. מכאן, רבוי התלונות והתמרמרות האנשים נגד הזנחת משפחותיהם הנמקות ללחם.

לאור הנ"ל, יש לדרוש כי תקום מיד ליד הוועד הישובי מחלקה מיוחדת אשר מתפקידה יהיה לספל אך ורק בבעיות הטעד של חיל האויר. מחלקה כנ"ל, באם תוקם, תחיש את אישורן של בקשות אנשינו ותסלק את כל העכובים והקשיים בהסדרה מהירה ויעילה של הבעיה הנ"ל.

יצחק.

ב ד ר ר ל מ ט ר ה

פנינו לעזה

אפילו אם לא נחשוב עצמנו כרוסמנטיקאים גדולים ואנשים בעלי סנטימנטים הרי נאמר בפשטות שהיה זה לילה יפה ושקט. הירח היה כמעט במלואו, וכל הסיכויים להצלחה היו שלנו. ראשית ברור היה, שהמצרים אינם מצפים להופעתנו, שנית היתה זו הפעולה הגדולה הראשונה שלנו מה-15 במאי. בקצור, על פעולה זו הרחנו שעות מועטות לפנייה וכולנו ציפינו לקביעת האנשים היוצאים. לא עבר זמן רב ובאה הרשימה אשר כללה גם אותי בתוכם. בצרוף לה הוראות: בשט בערב יחכה לכם סגדר ויקח אתכם לבסיס, אין להניח שיהיה קר ולכן לא כדאי להביא מלבושים נוספים.

וכך היה. הסגדר חכה ב-6 ונסענו. כאשר הגענו לבסיס ראיתי כבר את אוירוביננו עומדים במקומותיהם וכאילו גאים היו כי המגן דוד הכחול מתנוצץ

בגאונה על כנפיהם. בסביבותיהם התרוצצו המכונאים וטאר בעלי המקצוע אשר בדקו בדיקה אחרונה את האוירונים. עבודה אחראית למדי היא זו ואמנם אין הם מזלזלים בה. לא עבר זמן רב ונקראנו פנימה לחדר המבצעים. על השולחן הגדול היתה מונחת מפה גדולה ומדויקת של עזה, כשעליה מצוינות מטרותינו.

החדר היה מלא אנשים ועשן סיגריות, לאחר שניות מספר השתרר שקט וקצין המודיעין שלנו פתח ואמר: מטרתנו הלילה היא הפצצת מטרות צבאיות באזור עזה, והמשיך בתאור כוחות האויב בסביבה ובקביעת מקום התותחים האנטי-אויריים. מיד תפס את מקומו קצין המטראולוגיה ומסר פרטים על העננים, גבהם והוראות בדרכנו למטרה. הסכויים היו טובים למדי. כעת הגענו לפרטים מעשיים יותר של ההפצצה. התברר לי שתפקידי בהפצצה זו יהיה לשמש כמכון פצצות. כמו-כן נודע לי שאני יוצא באוירון הראשון ויהיה עלי לזהות את המטרה, להסיל עליה פצצות תבערה ופצצות נפץ. פצצותינו תשמשנה כציון המטרה למטוסים האחרים שיגיעו בהפסקות של 5 דקות אחד מהשני. קבלנו מפות מדויקות וכל אחד מאתנו פרש לפינה אחרת בבסיס והתעמק בהן, בדרך בה נעבור. כיוון שיסתנו הוא ישיר לעזה, לאורך קו מסוים. עלינו להגיע למטרה בגובה מסוים, לצלול ולהפציצה. מיד אחר זאת ל"גשת" למטרה שניה ולהפציצה.

השעה היתה כשעה וחצי לפני שעת ההמראה. ישבנו וטוחחנו בינינו על דא ועל הא בלויית כוס תה וסנדביץ, קצת צ'יזבאט על טיסות קודמות וסתם רכילות. לאף אחד מאתנו לא היתה זו הפצצה ראשונה. רבות עשה חיל האויר שלנו ולא פורסם כלום בצבור. פרסום פעולותינו כעת מסמל רק מעבר לתקופה חדשה.

סיחת רעים זו נמסכה עוד זמן מה, אולם אני עזבתי מיד. היה עלי לגשת לאוירון ולפקח על העמסת הפצצות. גם העמסה זו נגמרה, מיד שמעת את האוירונים "נוהמים" "משתעלים" ומתחילים לעבוד. מחוגי שעוני התקדמו בינתיים, 15 דקות לפני שעת ה-0 הגיע הטייס הראשון שלי ונכנסנו לאוירון. אחרי הבדיקה הרגילה של המכשירים הגיע את המטוס. יצאנו מהדרך הצדדית לתחילת המסלול וחכינו. ראיתי והנה שאר המטוסים נוסעים לאטם על הדרך ונעצרים אחד אחד מאחורינו. מצב רוחנו היה מרומם, סוף סוף נתנה לנו ההזדמנות להעביר את החזית אל לבו של האויב המצרי.

שתי דקות לפני ההמראה עבר לידינו מפקד הטייסת. הציץ לשניה קלה לאוירון והרים את אגודלו מעלה בסימן לדרך צלחה. בשעה המצויינת לפי פקודת המבצע פתחנו את מנוף הדלק והחילוננו רצים במסלול, כשמהירותנו גדלה והולכת. שניות מספר ואנו באויר. התחלנו לאסוף גובה ופנינו לעזה.

הלילה היה נהדר. הירח זהר והאיר לנו את הרקיע והשרה שקט בלב. קרעי עננים הופיעו אי שם במערב. בדרכנו למטרה ראינו את תל-אביב או נכון יותר לא ראינוה, וכאן מוכרח אני להגיד בשבחם של תושבי תל-אביב כי עוטים הם עבודה יפה ושומרים הם על ההאפלה.

אנו בדרך. החילוננו לזהות את מקום המצאנו. נ, ר, נראו מרחוק. העיר הערבית א. מתחילנו. לפנינו מ. המתיחות גדולה, עוד שניות מספר ואנו בעזה. לפתע ראינו שלל אורות לא הרחק מאתנו. לאחר בדיקה נוספת קבענו סופית - זוהי עזה. בלתי מואפלת בהחלט. נזכרתי בתל-אביב ונזכרתי שהמצרים אם יעזו יתקשו יותר למצוא את תל-אביב, הרחובות מוארים, מחנות הצבא וזהרים ממס, לא היה לנו קושי רב בזהווי המטרה. טסנו זרומה כ-6 ק"מ ופנינו מזרחה. רצינו לבוא למטרתנו שהירח משמאלנו. האוירון החל לטוס נכון למטרה. בכיוון עזה נראו כמה כדורים וזהרים עפים בשמים. אולם הם לא הדאיגונו הם היו רחוקים. אנו מתקרבים למטרה. הפצצות מוכנות "ימינה", "שמאלה", "ישר" אלו המילים היחידות שנשמעו באוירון והיו מכוונות לטייס. פצצות התבערה ופצצות הנפץ נפלו בשריקה חזקה מטה, פנינו מיד שמאלה וחכינו שניות מספר. פתאום הואר כל הסטח באור בהיר, שגרם אחריו להתפוצצות חזקה ודליקות מספר. אז ידענו, פגענו פגיעה ישרה במטרה. הרגשנו יותר טוב, והתחלנו לחפש את המטרה השניה. היא נמצאה בקלות וגם שם הזרה אותה פרשה. "ימינה", "שמאלה" וכו', וגם כאן היתה פגיעה ישירה.

החילוננו חוזרים לבסיס, לפתע, ראינו פנזים אדומים זוחלים מעלה מעלה ומתפוצצים לא הרחק מאתנו. אלה היו תותחי ההגנה האנטי-אויריים של המצרים. בלי כל חכמות טפסנו יותר גבוה, כדי להמלט מהם, ולומר את האמת, כי ברגע זה לא היתה הרגשתי מזהירה ביותר. אולם, כל זאת לא ארך הרבה, וכבר אנו הרחק מן האש. התקשרתי עם הבסיס, ומשם הודיעו שהכל בסדר. לא עבר זמן רב ואנו מעל לבסיס, בקשתי רשות לרדה והיא נתנה מיד. עשינו עוד סבוב וירדנו. נסענו למקומנו, המנוע בהם עוד שניות מספר, והשתק. נראה היה כי גם הוא מרוצה הפעם.

אנו היינו הראשונים ליציאה ואחרונים לחזרה. הסתכלתי סביבי וראיתי פנים צוהלות. כולם מפתוטים. הפגיעות היו כנראה ישירות, לא הספקנו לחשוב

הרבה וכבר הועמסנו על סגור בחזרה לחדר המבצעים. שם חקרנו חקירה קפדנית
מאד ע"י קצין המודיעין שקבע בסיכום שהפעולה היתה מוצלחת.

אחרי שעה הייתי כבר במיטה, וכאשר התעוררתי למחרת בצהריים, קראתי
בעתון: "חיל התעופה העברי הפציץ הלילה מטרת צבאיות באזור עזה, הפגיעות
היו ישירות, כל מטוסינו חזרו בשלום לבסיסייהם".

וכך היה באמת. (-)

חברינו כותבים:

א. הצניחה הראשונה

היה זה יום לוחט ויבש, היום בו גאתי למחנה האימונים. המחנה השרע
על שטח ריק, עצום בגדלו שבאחת מפנותיו עמדו אכודים שני בנינים אדירים.
בסביבה לא נראה כל שמץ של ישוב, רק סלעים גבוהים וחשופים.

תקופת אימוני החלה בצורה מוזרה במקצת. לא ידענו דבר על זמן התחלתם
ואופיים, עד שבוקר אחד, בשעה הרביעית עם שחר נקראנו לצאת, ובפקודה הראשונה:
רוץ, רצנו כ-10 קילומטר מבלי תת לנו כל מנוחה. המטען בכל מיני תרגילי
נפילה וקפיצה, והוראה מפורשת בתנה לנו "לעולם בל תלחצו בנפילה", ורק מאוחר
יותר באמוני הנינותי את חשיבותה של הוראה זו. היום השני של אימונינו לא
היה קל יותר. מלבד המנוחה הקצרה, בשעת ההרצאות התיאורטיות על המצנח וקיפולו.
נחמה פורתא באמונינו הקשים היתה המחשבה שהרי בסופו של דבר תהיינה צניחות.

אימונינו הלכו וקשו, אולם מאחר שהתחלנו מתרגלים בהם לא הרגשנו
כל כך בכבדים. האימונים נמשכו כרגיל: קפיצות, ריצות, זחילות ועוד הרבה
תרגילים. כמעט שכחנו את מטרתו של קורס זה והנה באותה פתאומיות שבה התחילו
האימונים, כך גם קרה עם הצניחה. ערב אחד הגיע קצין למחנה, קרא לכל
המשתתפים בקורס ולקחנו מיד לטיסת היכר באוירון, והודיע, כי עם שחר, נעשה
את שתי הצניחות הראשונות. קשה לתאר את ההרגשה המשונה שתקפתני. אמנם על
פני כולם הופיעה כאילו הבעת שמחה אך הלכה ונמוגה לאטה.

באשר אלי, פחד ועצבנות הציפוני. כל אותו היום ישבתי ועשיתי וניסיתי
לתאר לעצמי מה יקרה אם המצנח שלי לא יפתח, ועוד הרבה מחשבות שונות ומשונות
עלו בראשי. הלילה כמו בן עבר בנדודי שינה, והנה קוראים לנו. חושך מסביב.
רק באופק נסתמן אורם של קרני שמש ראשונות. כל זה הזכיר לי כעין הליכה
לגרדום עם שחר.

מטוס ענק, בקי ומצוחצח, חנה בקצה המסלול. התחלנו נכנסים לתוכו.
ליד הכניסה שנמצאה בבטן המטוס, בין שני המנועים, נעצרתי לרגע, ושאלתי את
הקצין המדריך את השאלה שכל כך הציקתני, מה קורה אם המצנח לא יפעל בסדר.
הוא מצמץ בעיניו וענה בכל הרצינות; "בשק המצנח יש כיש קטן ובתוכו פתק זהותו
של המקפל. אם המצנח לא יפעל בסדר, אפשר למטור תלונה על כך". קבלתי את
תשובתו בסיפוק רב, ועליתי למטוס מעודד ובטוח. בסחוני נמשך רק שניה אחת,
כי מיד הבנתי את הלעז המר שהיה בתשובתו. והנה אור אדום, אחרי ירוק, ומיד
הפקודה: "לך" - קפצתי...

הרגשתי הראשונה היתה כאילו מטר אבנים כבדות נתך עלי, הכה בבטני,
על ראשי ורגלי ומיד אחר כך עצירה פתאומית, ומשהו חזק מושכני כלפי מעלה,
הרימותי ראשי והבינותי - המצנח נפתח. מרגע זה התחלתי צונח לאט לאט, מלווה
בהרגשה נעימה, שכמותה מרגיש רק צנחן. למטה נראה הכל כה הדור, יפה, ואני
כאדון העולם. הגעתי בשלום למטה. הצניחה השניה נעשתה מיד אחרי הראשונה.
למעשה לא היתה שונה בכלום מזו שלפניה. הרגשת הפחד לא היתה פחותה, וגם
צניחה זו נסתיימה באותה הרגשת אושר שחשתי בצניחתי הראשונה.

מר-טר (מפי צנחן)

ב. "חלומר של כל טייס"...

היינו באותו לפנות ערב "באי-טם" שלנו. זה טעה נכרת שמטוסיו של
האויב מגביהים טוס מעל העיר ובזרחים להם בנחת את מרפסת-הגן "הצבאית", את
החצר "האסטרטגית" או את פנת-הרחוב "התעשיתית" עם הקיוסק "המבוזר". הם
חגים ברב פאר כמו בטיול של שבת, ללא כל לוויה, בדעה זחוחה, ובהרגשה יהירה.
אנחנו רבצנו בחפירות וחכינו. הנה הוסלה פצצה בצפון העיר ועמוד אבק מתרומם;
הנה מגיע הד אחר והוא רחוק, מדרום או ממזרח. יש וגם מגיע קול פצפוף של
משהו משלנו. משהו הנתון בידינו של חמום-מח המאמין שיוריד מטוס כה גבוה
בברן או אף בסטן שבידיו. מילא, אטרי המאמין! ישבע מכם נחת! אולם אנו, אנו

מסיפור "דקוטה" (סיים עברי הפיל שני מסוטים טל האויב)

מסיפור "דקוטה" שלחו, שני מפציצים,
 לביקור תל-אביבה קצת לפני דמדומים.
 הליווי אמרו - מיותר במפגיע,
 אל דאגה, הם לא יעזו הפריע.
 חלקו ביניהם תפקידים בגורל,
 האחד על תל-אביב יסתום הגולל.
 ובחיוך פרוקי, ריר על שפתים,
 תיאבון טל כלבים - נפרדו הסנים.
 אולם, מה זה קרה, התכנית לא בסדר,
 הן דובר בפרוש, לא יהיו פורצי גדר.
 כי לפתע מתוך הרקיע סער,
 מסוס קרב קטן, סרטור ודהר.
 המצרי לא הבין, למה? מדוע?
 ראו האויר נעשה כה פרוע.
 וצרורות שוחקים של פלדה מנקרת,
 בישרו לו - כאן ליווי של ארץ אחרת.
 המצרי מרחובות בחפזה שלח את עיניו,
 ולארץ הנילוס החל להסב פעמיו,
 בעוד זוג צרורות משכנע,
 החל בפשטות מחטלו למפרע.

מספוס "דקוטה" שלחו, שני מפציצים,
 לביקור תל-אביבה, קצת לפני דמדומים.
 ואמנם אין הם אוהבים לספוג מפלה,
 אך אנו נשלח תעודת-קבלה.

פומה.

ע ל י ם " ק ט נ י ם "

"גרביים"

(פו--)
 מספרים שאחד הסייטים המצריים שנלקח בשבי נעל נעלים בלי גרביים.
 הוא הופל ע"י הבחורים טלנו - חובשי ה"גרביים"...

ה צ ע ה...

(פו--)
 אחד מאנשי ח.א. הציע להפסיק בכלל את התשלומים לאנשים. הוא טוען
 שאנשי חיל האויר צריכים להתרגל לחיות מהאויר...

"בסיס התישבות"

(יצחק)
 כולם יודעים מה זה "בסיס התישבות" - גרעין של אנשים העומדים
 לצאת להתישבות על הקרקע. עתה, תארו לכם את הפתעתי כאשר שמעתי בשכני בבית
 חולים צבאי את אחד החולים צועק: "חבריה! הכינו את בסיסי התישבות!"
 אחרי דקות מספר נוכחתי למה התכוון. האחות הופיעה להזריק לחולים את מנת
 הפניסילין היומית...

לא הספיק...

(פרץ) טייס מצרי שנשלח להפציץ את תל-אביב חזר לבסיסו עם הפצצות. משוטאל מדוע לא הטיל אותן על המטרות השיב: "בשעה שהגעתי לתל-אביב, נתנו שם אזעקה, ולפני שרציתי לזרוק את הפצצות נתנו כבר אזעקה, כך שלא הספקתי"...

סנדוויצ'ים...

(צבי פ.)

הידעתם כי הסנדוויצ'ים המצוינים שאנו אוכלים במזנון ח.א. הם פרי עבודתה של התופרת המפורסמת לולה בר? לפני כמה ימים באה גברת בר לבקור במזנון ושאלת את אחד הבחורים: "נו, כיצד ערבים לחככם הסנדוויצ'ים שאני מכינה?"

"אינני אוכל אותם - החזיר הבחור - איני סובל מרגרינה".
הואיל וראיתי כי המצב נעשה חמור, נגשתי לגב' בר ואמרתי לה. "גברתי, מוכרח אנוכי לציין שהרדיפה אחרי הסנדוויצ'ים שלך אינה קטנה מהרדיפה אחרי השמלות שלך, וביחוד מצטינים הם בטעם טוב".

- מיד השתפר המצב...

מחרוזת...

(פ-)

באחת מפקודות היום של חיל האויר נתפרסמה הודעה על אבדת מחרוזת פנינים. בהודעה זו לא סופר שהמוצא הישריבוא על שכרו, משום שבעלת המחרוזת משתכרת רק 2 לירות בחודש...

"הזמנה"

(פרץ)

אחת המחלקות שלנו שלחה הזמנה לצרכי ציוד משרדי בזו הלשון:
"נא לספק למשרדנו באופן דחוף 5 פנקסים לבניר קשקוש"...

שגיאה?

(פ-)

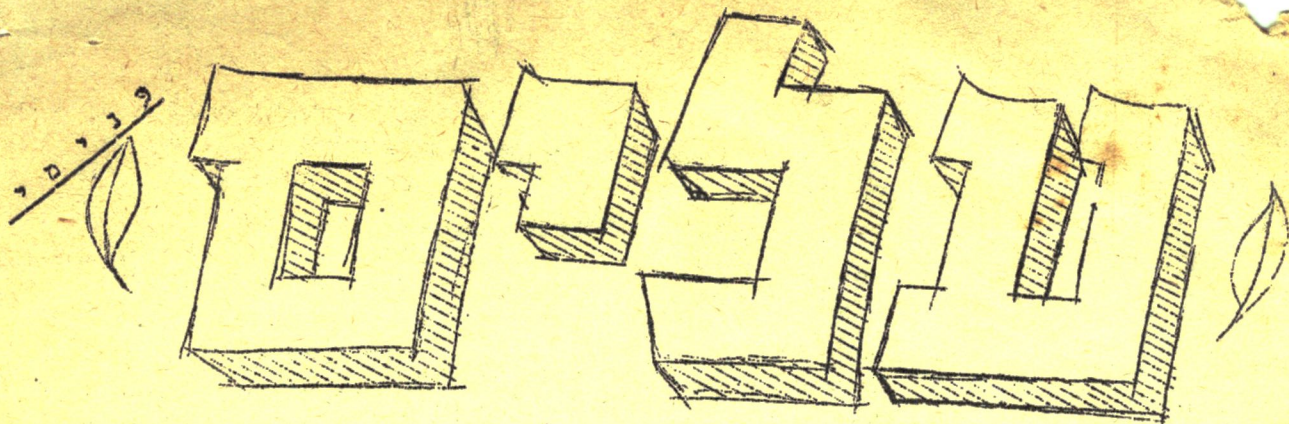
כתבנית שלנו היתה צריכה להדפיס בין השאר את המשפט הבא:
"... חיילינו מקבלים זכות-בכורה להצגות"...

וכתבה במקום זה: "... חיילינו מקבלים זכות-בחורה להצגות"...

טלגרמה...

(פ-)

אחרי הפצצת בירתו של עבדאללה ע"י חיל האויר הישראלי שלחה דמשק טלגרמת עודד לרב-עמון המופצצת. עכשיו מחכים כל רגע למסלח טלגרמה דומה מרב-עמון ל... דמשק...

המחלקה לתרבות / גליון מס' 3 / כ"ז סיון תש"ח - 4.7.1948 / חיל-אוויר

ע ל ה פ ר ק:

יום ההשבעה

צבא ההגנה לישראל נשבע אמונים למדינת ישראל ולשלטונותיה. שבועה זו היתה סמל להתנערותנו ולקוממיותנו כאן בארץ, במדינתנו החפשית. קשה היתה הדרך עד הגיענו למעמד זה, ועוד המערכה לפנינו. בסקרנו את התקופה שעברה עלינו במסך התחדשות חיינו כאן במולדת, נוכל לראות שרשרת ארוכה אחת של מפעלים חלוציים האפופים רצון לזה, עוז אמונה וגבורה עילאית. יום שבועת צבאנו מהוה תאריך היסטורי אשר דורות על דורות כמהו לקראתו וייחלו לבואו. יום זה מפגין נאמנה קבל עולם ומלואו, כי אכן קמה מדינת ישראל, כי אכן קם הצבא הישראלי הנכון להגן עליה ולתת גפשו למען עצמאותה. ביום זה נשבענו להתלכד ולהתגבש סביב ממלכתנו, להיות דרוכים ונכונים לעמוד בשער ולהנחית מהלומות על האויב השת עלינו מכל עבר. יום זה היה גם יום שבועה מיוחדת לאנשי חיל האוויר, אשר נשאו עיניהם השמימה ונשבעו לכבשם, להפכם לסוכך ומגן על כל בנין מולדתנו. ביום זה נשבענו:

השחקים לנו יהיו!

אנו ניצור כנפיים לעם!

ישראל.

אין זר אנדה

אם תפקח את עיניך, אחא, ותקרע את מסך היום-יום מלפניך, תגלה "זו-אינה-אנדה": יפת-קסם, שאינה דמיון ואינה תעתוע, שאינה מלים ואינה ראות-רוח. היא נרקמת סביבך, היא נשזרת עמך. היא בתוך תוכך ומחוצה לך.

אם תפקח את אזניך, אחא, ותסכית לנגינת-הימים - תבחין בשורה רבת-כח והיא מדובבת אותך ודוברה בערך, מתרוננת עמך וצוהלת. מקורה בדמך וממנו היא חיה והולם דפקך בקצבה האיתן. היא חיה מפעליך, ממנה יצירתך; היא גדלה בשריריך ומפוזת בשעיפיך.

אם תדרוך את חושיך, אחא, תחוש את משב הנעורים הצוחק בקרבנו; תחוש את סעות-החיים שהפריה חזוננו, ואת תשוקת-המפעל השוקק בדמינו. יעלה באפך ניחוח-דרור ספוג-אונים, קטורת-כסופים לחירות ומנוחה.

אם תביט אז, אחא, על סביביך; תתבונן אל כל עבר ועבר, אז תבין גלויי-הגבורה; אז תבין עוז המעש של בני-נוער, חוסן-לב אמהות ונשי-חיילים שבקרב. אז תבין גודל אמונה של סב מתפלל לשלום נכדתו מלוח-השיירה ותראה ללב סבתא סורגת לה סודר. יהודה לוי סוקסלי.

107/1

אנו המכבים

מאז הרימו המכבים את חרב ההגנה הישראלית, לפני אלפים ושלוש מאות שנה, להגן על מולדת, חרות ודרך החיים של ישראל - לא פסקה ההתנוונות הנאזרה בגבורה של העם.

בפנים שונים נגלתה הגבורה הישראלית -

בשבת העם על אדמתו והאויב בא לביתו בחרב ובחנית, ידענו לשאת חרב מול חרב וחנית מול חנית. ומאות רבות בשנים נטברו חניות האויב בחניתותינו - ובגבור האיימפריה הרומאית הכבירה על חרב ישראל, גברה רוח ישראל הלא נכנעת ובה התנפצה האיימפריה האדירה. -

בהאלץ עם לעזוב מולדתו, ידע לשאת את המולדת עמו, בלב כל אחד מישראל, וכל יחיד היה מגן לה בגופו ובנפשו עד טובנו עמה ואליה, כיום הזה.

באותה הגבורה שידענו לשאת חרב וחנית, באותה הגבורה שידענו לעבור סדורות אט למען הציל את רוח ישראל, מולדתנו הרוחנית, באותה הגבורה ידענו לאחוז מחדש באת ובמחורשה ולהטיב חיים למולדת חרבה. ואנו דור ראשון לגאולה, יודעים ונדע, לאחוז בחרב אשר חרב אויב תנפץ בה.

מעטים נגד רבים היו הם, המכבים, מעטים נגד רבים עמדו אבותינו בכל הדורות בהגנת ישראל - ויכולנו. - ונאפדים בגבורה נצחית זו של עם שואף חרות, קשה עורף ובלתי נכנע נדע לעמוד גם עתה מעטים נגד רבים, ועלה נעלה ויכול נוכל. גבורה אחת היא בכל הדורות. לא פסקה ולא תפסק. היא הפועמת בקרבנו מן המכבים עד היום. דור דור וגבוריו, דור דור ומכביו. בדורנו - אנו חמטבים.

חברינו כותבים:

על הסברה ותרבות

מיד עם התחלת הגיוס המוגבר נתעוררו בעיות הכרוכות בפעולות הסברה ותרבות ביחידות הצבא. רבות התלבטו האנשים אשר תפקידם בכך - בקביעת הקו שלפניו יש לפעול לאור העובדה של אלפי מגויסים, אשר מהוים חומר מגוון מכל הבחינות, לעצוב דמותו הרוחנית של צבאנו.

בעיה רצינית אחת היא - המסמעת והיחסים בין המפקדים לטוראים. לפני המלחמה הזאת כמעט לא היתה קיימת בעיה זו. החברים אשר היו בשורות ההגנה לא הצריכו טפול בבעיה זאת, ידוע לכולנו כי גם לא היו כמעט גלויים של חוסר מסמעת.

אמנם, ברור, כי בלתי אפשרי לבסס את המסמעת על אותם היסודות, כאשר היה ב"הגנה". אך, לעומת זאת, יאמר כלפי המנסים להשליט בצבאנו את "רוח" הצבא הבריטי או כל צבא אחר, כי אין כל הצדקה או אפשרות לנהוג בחייל היהודי כשם שנוהגים הם בחייליהם. החייל היהודי הוא בעל תרבות והבנה גבוהים יותר מהאחרים, אורח חייו, לרוב, גם עד עתה, היה שונה מחיי אורח בן עם אחר. הרוח המסמעת בצבאנו, ובאה לידי גלוי בעמידתו בגבורה בכל החזיתות ואשר בלעדיה לא היינו מחזיקים מעמד במדה כזאת, אותה אין להשליט בשיטתיהם. יחד עם זאת אפשר גם להשלים עם גלויים חיצוניים של מסמעת, במדה מסוימת.

לשאלת המזון הרוחני שיש להגיש ליחידותינו גם כן ישנם חפזים דרכים להשגת המטרה, לפעמים גם - מהי המטרה: האם להגיש חומר קל בצורות שונות, מסיבות וכו' ולהסתפק בכך וכל השאר יטיג החייל הרוצה בכך, ביוזמתו הפרטית? או יוצר מצב אשר בו כל אותם שהתענינו בבעיות המסורות בחלל עולמנו יוסיפו אמנם להעמיק בהם, ובו בזמן יהיה חלק ולפעמים די רציני מחיילינו, רחוק מהן ויתעניין רק בחומר הקל אשר יוגש לו מן המוכן ע"י אמנים ועוד, מתוך עצלות מסוימת למחשבה רצינית ומעמיקה והרגל, יזניח כל השאר, או אולי להגיש חומר אחר רציני, מעמיק ומועיל יותר מתוך אמונה בייעילות דרך זו.

לאור ההסתכלות המרפרמת בבעיות אלה יש לראות את הדרך הטובה ביותר להשגת המטרה כפן שאמנם נוהגים במספר יחידות, לפיה על האנשים העוסקים ביצירת אגירה תרבותית ביחידותינו למשוך את התענינותם של אנשי

היחידות לבעיות חיינו בהיקף רחב ככל האפשר החל ממלחמתנו הנוכחית והסובב אותה, המפעל הציוני מימיו הראשונים, העולם הסובב העוין אותנו, בעיות בינלאומיות שונות, המדינה הקמה ועוד. עם זאת ברור שמן הראוי גם להגיש חומר קל ומשעשע לעתים, אז לאחר אי רצון והתנגדות פסיבית קלה ישבעו האנשים רצון מהפעולה.

אמנם קשה הדבר לבצוע ודורש מאמצים גדולים, אך במסירות העוסקים בכך, נשיתוף המפקדים וכל הכוחות העלולים לעזור ובדאגה מספקת לשטח זה של חיי הצבא, תשרה האוירה הרצויה בצבאנו וניצור את טפוס החייל אשר ברצוננו לראות בצבאנו.

הגרעין להצלחת הפעולה הוא רצונם ומסירותם של הנוגעים בדבר.

דניאל.

ד מ ע ו ת

באחד ממסדרי ההשבעה הראשונים שערכו על גג בנין המטה של חיל האויר, ראיתיה עומדת, תמירה וחסונה, שפתותיה צמודות וכולה אומרת דריכות ונכונות לרגע ההשבעה. המפקד המשביע קרא את פקודת היום ולאחר זאת פקד על עמידת אבל של המיסדר לזכר גיבורי חיל-האויר הישראלי שנפלו על משמרתם. הראשים הורכנו ארצה וכעין יראת כבוד והערצה לנופלים עבור כזיק חשמלי בין כל הנשבעים. הרשמותי עיני במקצת ושלחתי מבט לעברה - לעבר החיילת התמירה והחסונה בעלת השפתים הצמודות. שלחתי, ולא הרפיתי, לא יכולתי להרפות, כי דמעות חמות החלו מציפות את עיניה ושוטפות את הלחיים הסמוקות, וקול המפקד מהדהד בחלל קורא את שמות הנופלים. היתה היא היחידה בין כל הנוכחים שרגע זה הרטיס את כל מיתרי נפשה ונוכח עיניה הדומעות נבטה תמונת טייס צעיר ויפה - בעלה, שיצא בשליחותו במטוס להחיש עזרה לחבריו הנלחמים על הקרקע - ומשליחות זו לא חזר.

המסדר חזר לעמידת נוח. טכס ההשבעה נמשך - חלפה עמידת האבל, הכל חזר למסלול הרגיל. רק היא האחת, היא הבודדה, המשיכה לשלוח מבט נוגה, עצוב, ספוג רגשי זכרונות ושתי דמעות נוספות חומקות מעיניה הדומעות.

היא נשבעה בכל סהרת הקדושה.

פומה.

פעולות נחיתה

פעולות הנחיתה במלחמת העולם השניה נמצאות ברשימת המבצעים הנועזים והמסובכים ביותר. הנחיתה הנה פעולה אשר יעודה - להלום בחוט השדרה של בסיסי האויב, במקומות המבוצרים והמוגנים ביותר אשר סכנת ההמצאות בקרבם היא גדולה מאד.

ברור, שאין מבצעי נחיתה של צבא פולש, כמו פלישת האמריקאים לצפון אפריקה ופתיחת החזית השניה בנורמנדיה דומים לכמצעי נחיתה בנועזים למטרות סובטאג' כמו הרס מתקני נפט שונים, פיצוץ צמחי מסילות ברזל או זריעת שדות מוקשים במטרה לעכב לזמן מה טורים משוריינים. תפקידים אלה דורשים הכנה זהירה וקפדנית של כלי הנחיתה בהם משתמשים, טיפוס סירות הטורפדו, בחירה של סוגי כלי הנשק בהתאמה למטרות המותקפות. מפקד פעולת הנחיתה המבצע את התכנית להתקפה מקבל דוחים מדוייקים משרותי המודיעין על המטרה עצמה, אופייה, מערכת הביצורים שבקרבה, וכמו כן תכנית מדוייקת עד כמה שאפשר של רשתות המוקשים ודרכי החדירה לנמל (אם הוא נמצא במסגרת הפעולה) במקרה שהפעולה מבוצעת ע"י צוללת. כל פרט קטן עלול להכריע את כף המאזניים, כל בורג שייחסר יכול להרוס את כל התכנית המסועפת הזו. פעולה מסוג זה בה לקחתי חלק, היתה ביוגוסלביה. המטרה היתה: פיצוץ גשר על אחד הנהרות המהווה עורק תחבורה חיוני, יחיד בסביבה כולה. למפקדת הפעולה הגיעו שני רצים שהביאו אתם הוראות אחרונות מהמטה.

באמצע הלילה היה הדבר. נלקחנו לאוירון שהסיסנו לנארי. כבארי חכינו במתיחות להתפתחות העניינים. לאחר דקות מספר הופיעה מכונית ולקחה אותנו לנמל בו חכה לנו סירת טורפדו מהירה על כל הציוד: מכונית אנטי-איריות, נגד משוריינים, בראונינג, סירות-גומי וקיאק עבור הסירים. חים היה סוער אולם אנו לא שמנו לב לכך. שכבנו על הבטן (חומר מקום!) והיינו עצבניים במקצת הואיל ולא היינו רגילים לפעולות נחיתה מסוג זה. החבריה שלנו היתה עוסקת תמיד בפשיטות על האויבאולם כצנחנים - מהשמים! הגיעו הוראות נוספות לקראת הנחיתה: שקט. אסור להשתעל. לא לדבר. הנסיעה - 6 שעות. מפקד הנחיתה היה אדם צעיר שהתערב בין אנשינו. התקבלה ידיעה שהגענו למטרה. הכלים נבדקו, התרמילים עם חומר הנפץ על הגב, והאדם המטפל בדטונטורים בראש בתוף סירת גומי ואליו נלווה אדם עם וקי-טוקי.

כולם במים. לאס לאס החילוננו להתרגל לחושך. מרחוק נראו סלעים אפופים במעטה מיסתורי שהסיל בלבנו חשד, אולם מיד נוכחנו שקבוצת שיחים נמוכים וסבוכים היתה זאת. אחד המפקחים צעק שלום בקול רם לנשאר. הצעקה גרמה כנראה לפחד רגעי, וכולם השתטחו על הסירות וכמה אף נתהפכו והחלו לסחות וחלק מחומר הנפץ צלל מטה. נוכחנו שההוראות היו מוגזמות. הגענו למקום מבלי שירגישו בנו, ושם - לא היה איש. התקדמנו באין מפריע. נגשנו למטרה והרסנוה ללא התנגדות. הסתובבנו יומים בסביבה ועסקנו בריגול. חכינו לקטר לחזור. לפי אות של אחד ממרגלינו נפגשנו כולנו בנקודת המפגש והגענו בשחיה לצוללת שכתה לנו.

ארתור לנדמן.

X קצין הבטחון

הצרה עם אנשי הבטחון היא בזה שעליהם להראות פקחים 24 שעות ביממה. מפקד חיל רגלים יכול תמיד לומר שהאויב עלה עליו באנשים ובציוד, בה בשעה שקצין בטחון המודה בכשלון, עליו לדאוג לבטחון חייו. איש לא יסלח לו, חבריו ישנאוהו, אנשיו יעזבוהו, והבנות - אותן הבנות שיסבו והקשיבו לספורי הריגול הנפלאים שלו, גם הן תנסו שנה אותו לנפשו ותהפוכנה את חייו לאומללים. בכשלוננו של קצין בטחון אין כל הצדקה ולפיכך עליו להיות זהיר, פקח וערום.

ישנן תקופות שקצין בטחון היה מבכר את המות על החיים. לעתים קרובות יושב הוא טבועות ומתפלל לאלים שישלחו לו איזה מרגל. שמות המרגלים ידועים לו יפה. תיקיו מלאים רשימות ודוח"ים על כל מעשיהם. הוא מחפש אחר מרגלים אפילו בחלומותיו. כל בוקר הוא מתחנן: "אנא אלהים שבטמים, הואיל נא ושלח לי מרגל, ואפילו ידג קטן". אולם השמים - אטומים...

ידוע לי מקרה שקצין בטחון זכה להתגשמות מאווייו מבלי שפלל לכך. קצין זה היה טפוס מיוחד, בעל מנט מיסתורי. ליודותיו ספר מעשיות ומסתורי ריגול, וח הצלחה האירה לו פנים אצלן. ביום בהיר אחד קרא לו מפקדו ואמר לו: יש לי ג'וב טוב בשבילך. נתקבלה ידיעה שמרגל נתפס ואבקשך לספל בענין, ורשאי אתה להשתמש בכוח במקרה שתזדקק לו". קצין הבטחון חיש קפץ ממקומו ורץ למשרד התחבורה, דרש בקולי קולות מכונית ובקוצר רוח דהר למקום מעצר המרגל. מיד עם הגיעו החל בחקירה היסודית, ואכן המרגל לא הכזיב. הוא דבר ימים ושבועות וקצין הבטחון מלא את מחברותיו ותיקיו. הוא סיפק למרגל את כל צרכיו: מאכלים טובים, מסקאות ואף מצרכים שלא נכללו בתקציב שעמד לרשותו. הוא הוציא מהמזנון את כל הסיגריות, ובערב בהסיבו לארוחה עם חבריו היה מיסתורי למעלה מן הרגיל... מדי פעם בפעם היה מפליט: "26 טנקים... 12 אוירונים... 5 מכוניות יריה..." והנערות במקום רחשו סביבו כבכורת דבורים, וכל אחת מהן בקשה להלוות אליו בלכתו לתיאטרון או לכל מקום פומבי אחר.

לבסוף, בשעה טובה ומוצלחת, סיים את החקירה, והתוצאה: 7 מחברות, 57 דפים, 12 מפות ועוד ועוד. בגמרו לעבור על החומר כמעט שאבד את נשימתו ולאחר מנוחה רגעית שאל את שאלתו האחרונה: "האם יש לך לומר משהו נוסף?"

המרגל הסתכל בפניו וענה: "מעולם לא הייתי מרגל - לחש - אמרו לי כי אקבל מנה כפולה של מזון באם אצליח להתקבל למחלקת הבטחון, ולפיכך הצבתי עצמי כמרגל. הנני מצטער על כי שיקרתי, אולם המזין היה כל כך טוב..."

אבני.

ג'רוס חוץ-לארץ

ג'ח"ל

ג'ח"ל - שלטה ראטי תיבות אלה ידועים היטב לאנשינו בחיל האויר. פירוטם - ג'רוס חוץ-לארץ. פשוטו כמשמעו. אלה הם הבחורים והבחורות מחוץ-לארץ, רובם מהארצות האנגלו-סכסיות שהחליטו לקום ולעזור לנו בהקמת מדינתנו, ובמאבק האכזרי המתנהל על עתידה. סייסים, נווטים, מכונאים, מהנדסים, בכל מקום הננו פוגשים אותם, בכל מחלקה הם מיוצגים, והאנגלית שלהם על כל הניבים והדיאלקטים נשמעת בכל מחננו. עם חיייהם החדשים כאן בארץ מתעוררות בעיות חדשות הקשורות בקליטת האנשים, התאקלמותם, במילוי תפקידיהם ובעתידם.

הם הגיעו אלינו מארצות שונות, עם רקע אחר, ומנטליות זרה לפעמים לזו של בן הארץ או העולה מאירופה. יש ביניהם שחונכו בתנועות נוער ציוניות ואלה מסתגלים עתה במהרה לתנאיהם החדשים, לשפה ולתרבות. אולם כאלה מצויים רק מעטים, ורובם ללא כל חנוך עברי, ללא כל הכנה ציונית. הכל כאן זר להן, הכל רחוק מהם. את השפה העברית אינם מבינים ואף רוח הישוב זרה להם. התלבטויות קשות עוברות עליהם הואיל ומסתובבים זמן רב ללא הדרכה מתאימה, ללא סביבה ואוירה ישובית-חלוצית.

מה הביא אותם אלינו? התשובה אינה קלה. כמה גורמים פעלו כאן. חלק אחד ציוני-יהודי, שראה כל הזמן את צרות ישראל, התעניין בבעיות עמנו ובא אלינו מתוך הכרה ברורה: זהו עמו ומלחמתנו היא מלחמתו ואת עתידו הוא מרגיש בארץ הזו בארצו שלנו, וגורלו קשור בגורל המערכה שלנו. סוג אחר מהוים אלה שהתעורר אצלם רגש הצדק והם רוצים לעזור לנו בקרב ולאחר מכן לחזור. אלה רואים את מלחמתנו באותו אור שראו את מלחמת הרפובליקאים בספרד וביניהם ישנם גם נוצרים הרוצים בנצחון-בנו. את הסוג האחרון מהוים אלה אשר באו אלינו רק בגלל המשכורת וההרפתקאה שבדבר. אנו קבלנו אותם, הואיל וישנם ביניהם אנשי מקצוע טובים היכולים לסייע לנו רבות בהכשרת עובדים מקצועיים. מיד אם בוא אנשי גח"ל אלינו נסצאו גורמים שונים שהחלו להיות מורי דרך ו"מטפלים" לאנשינו. הדרך שבה נהגו לא היתה מתאימה ומכוונת ואנו החילוננו מרגישים כי אנשי גח"ל זקוקים להדרכה אחרת. אסור לעזוב אותם לנפשם, הם חדשים כאן בלי סביבה משפחתית. קיימת כאן בעית קליטה ממש כמו אצל כל עולה חדש. יש להראות להם את הארץ, את הישוב את כל המפעל הגדול שהצלחנו להקימו ולהשתיתו על בסיס איתן. יש להביאם למשק החקלאי, לכפר, לאפשר להם להריח את ריח הטבע, את ריח השדה ולקרנם לאדמת המולדת. לשם ארגון יעיל ופורה של כל התכניות האלה, החלט להקים את מחלקת גח"ל אשר תפקידה לטפל בכל עניני אנשי חוץ-לארץ.

נקוה שמחלקה זו תדע לסלא את תפקידיה המסועפים נוכח המטרות הניצבות בפניה.

ד ו ד

לש מה באנו?

כמה נדיר הדבר שאדם חולם חלום וזוכה להתגשמותו? זוהי תשובתנו.

אנו, טייסים, תותחנים אויריים, מכונאי רדיו, נווטנים, עובדי מפעלים ואנשי חיל אויר, מאחורינו שנות-נסיון בחילות תעופה של אומות שונות. מכירים אנו את המקצועות שלנו ואנו באנו לתת ולעזור מנסיוננו.

רוצים אנו לעשות את אשר ביכולתנו לעשות. אין אנו מבקשים כל ציון מיוחד. כל אשר אנו מבקשים זה להתאחד עם אחינו ולדעת כי פעלנו עוזר לאחינו.

העובדה כי באנו, מספקת כשלעצמה.

רצונכם זאת בכתב, אם כן נאמר: להלחם בעד ישראל! זוהי שאיפתנו. להלחם להגנת עמנו, לעצמאותו, ולרכוש לעצמנו את רגש הגאווה של אומה ככל האומות.

ולאחינו אנו נושאים דברנו:

אין העולם יכול להסיח לבו מהעמידה ההרואית של מדינת ישראל אשר נוצרה תוך חבלי לידה קשים. אומה קטנה זו אשר מסביבה גוי גדול העולה עליה לכלותה, ובלי ציוד לחמה בו, הכתהו והדפתו אחור. החיים לא ישכחו את המתיים, הדורות תמיד יזכרו. אחים! הננו עומדים דום לפניכם!

אין אנו יודעים כמה זמן תמשך מלחמה זו. אין אנו עוסקים בחישובי זמן. נשאר עמכם כל זמן שאתם צריכים לנו. אולם, בינינו רבים החפצים להשאר ולבנות פה את ביתם. אחרים חפצים לחזור לארצותיהם.

זכרו זאת! בכל מקום בו נהיה, תמיד נחשוב את ארץ-ישראל

למדינתנו אנו. זהו ביתנו ובית עמנו, ואלה החוזרים יהיו נכונים תמיד

גוטליב.

לכל קריאה סכם.

ב ד ר ך ל מ ט ר ה

מפציצינו פוקדים את דמסק:-

בחדר הארוך והמאופל למחצה מתכנסים קציני המטה לישיבה אחרי חצות. פרצופים עייפים ויגעים. כל אחד מהאנשים מחזיק בידו תיק עם רשימות אינפורמטיביות וכל אחד נכון למסור את הידיעות המתאימות בשעה שיידרש לעשות כן ע"י קצין התכנון של ההפצה הנידונה. על גבי השולחן נפרשה מפת המטרה כשעליה מצויינים הסימנים המיוחדים של האזורים שבהם יש לפגוע. לאחר שמיעת דעותיהם של קציני המטה ומסירת האינפורמציה הדרושה, סוכמה הפעולה ע"י קצין התכנון, ולאחר קבלת ההחלטה נקבעה "שעת האפס". מרגע זה נתנה הפקודה לקצין המבצעים כשהיא סלווה בפרטים שונים בקשר לפעולה הנידונה.

חשכה מוחלטת השתררה על פני הבסיס רחב הידים. יכולת לראות מכוניות הפולטות מתוכן דמויות הנעות לעבר מקום מפגש תת-קרקעי שבו עמדו להנתן בעוד כמה דקות ההוראות האחרונות שיתורגמו לשפת מעשים - להוציא לפועל את כל אותה עבודת התכנון שנעשתה קודם לכן. איש מן האנשים הללו לא ידע עדיין את המטרה, אולם הכל הרגישו שמהו בלתי רגיל עומד להתרחש, ואולי יהווה מאורע זה שלב נוסף בגידול עצמתו של חיל האויר הישראלי.

בחדר הפעולות השתרע שולחן ארוך ומסביבו טייסים, נווטים ומפציצים שכל עיניהם וחושיהם נתונים למפה הפרושה לפנייהם בטרם יכנס קצין התדריך ויתן את הוראותיו בדבר מטרת הלילה. כשאתה מסתכל בפנים אלה, מתחשלת בקרבן ההרגשה שיש יסוד לכל אותן התקוות שמפקדינו תולים ביעילותה של הפעולה העומדת להערך.

קצין התדריך החל במתן הוראותיו. עיני הטובנים אותו אינן מסות משפתיו, וכאשר הוראות אלו מלוות בהערה ביחס לנקודה מסויימת בשטח האויב, מיד נוטות עיניהם אמיצות אלה על פני המפה, משוטטות אנה ואנה עד אשר הן נתקלות באותה נקודה, ואחרי כן חוזרות ונצמדות לשפתיו, ובאולם לא תשמענה אזניך דבר מלבד קולו הנוסח והמשכנע של קצין התדריך. ההוראות וההסברות נסתיימו, הפרטים הטכניים נרשמו, ועכשו הגיעה העת לשאלות. בזה אחר זה מسمיעים אנשי צוות האויר את שאלותיהם ומובן שכל שואל נענה בבהירות וללא היסוס. שעת האפס הולכת וקרבה. לאט לאט מתרוקן האולם, והאנשים חומקים לחדר המזנון לגימסה אחרונה ולעישון סיגריות לפני ההמראה. נרגעים אלה תוכל לראות כיצד בני-אדם אשר אולי ולא תראם שנית כאילו אינם מכירים או רוצים להכיר עובדה זו. חוויות כאלה אינן ניתנות להשכח.

באותה שעה מופיע מפקד הפעולה ולפקודתו נע איש-איש למסוטו. בצאתך מאותו מקום אל אויר הלילה הקריר והצח נשאת על שפתיך תפילה - ברכה לשלומך אתה ולשלום אותם חברים יקרים שבעוד זמן קצר יתנשאו אתך עמוק לתוך שטחי האויב על מנת להלום בלבם. לאחר קביעת הכוון נטשו הגלגלים את שחור המסלול ואנו בשמים. אפיינית ומענינת היתה תאורת שדה התעופה של לוד, כאשר הזרקורים משחקים בשמים. אין זה סוד שסיבת תאורת שדה זה, היתה מיוחדת כיבושו ע"י היהודים בלילה. אנו ממשיכים בדרכנו. נראותנו את חיפה מתגלה לנגד עינינו מראה ליילי נהדר, וידענו, כי קרוב היום בו יעבור לידינו נמל חיובי זה, והרגשה זו הכניסה בקרבנו בטחון ועודד. ההתלהבות וההתרגשות פרצו וגאו בכל רגע שקרב את מפציצינו למטרה. בין אנשינו נמצאו כאלה ששרתו בחילות האויר השונים בכל זירות מלחמת העולם השניה ועבודת ההפצה נהירה להם למדי. גם בידוח הדעת לא חסר היה בזמן הטיסה וטייסינו חלקו ביניהם את המשכנות והמעונות שיתפסו בארמון הממשלתי בדמסק. חצינו את הגבול הסורי, והחלטנו מיד להתקשר באלחוט עם נשיא הרפובליקה הסורית אולם חשבנו לבסוף שיהיה זה יותר טשעשע אם נעיר אותו בעזרת קולות הנפץ של פצצותינו. למרחוק נראתה לנו מטרתנו זורחת כנרות על עוגה יפה שהיינו עתידים בקרוב להנות ממנה. כל אדם נכון לפעולה וכל איש מכיר את תפקידו בבהירות הגדולה ביותר. כאשר הוטלו הפצצות הראשונות חשנו הרגשה עצומה של ספוק. כל זה הלך וגבר כאשר חזינו בהתפוצציות ושמענו את קולות הנפץ העצומים שבקעו תחתנו. התנגדותו של האויב היתה חלשה ובלתי מענינת ולא עוררה בנו כל תגובה. נשארנו מעל המטרה זמן רב למדי כדי לשטות באויב ולהטרידו ללא מנוח. מגוחך היה לראות כיצד גושים רצופים של אורות בעיר כבו, ובין האורות האחרים שבעיר קל היה להבחין באש שנגרמה ע"י פצצותינו.

בעזבנו את המטרה שלחנו נשיקות פרידה לכל נערות דמסק שהערנו אותן משנתן המתוקה, ונפנפנו בידינו כלפי נשיא ושרי הרפובליקה לאות פרידה זמנית. כל מטוסינו חזרו בשלום לבסיסם וכולנו מלאי שמחה על שליחותנו המוצלחת.

פעולת שיגרה (כל הזכויות שמורות, אין להדפיס או להעתיק רשימה זו מבלי רשות מפורשת מאת המחלקה לתרבות, חיל-האומר).

קצין חיל הרגלים, ארום פנים ומטופם במכנסי חקי קצרים אשר דהה צבעם, הורה בידו ואמר: "הסתכל, יכול אתה לראות את העיך מכאן".

עמדנו על גג מגדל פקוח התנועה בשדה התעופה. צפיתי במשקפת. המטרה - ישוב ערבי קטן הרחוק מהשדה מספר קילומטרים בלבד, דרך של כמה רגעים באויר. רק אתרוםם וכבר אצטרך לצלול, לירות במכוונות היריה ולזרוק את פצצותי. ירדתי ממגדל פקוח התנועה והילכתי אטית אל הג'יפ כשאני מעיין במפה אשר בידי בעוד קצין חיל הרגלים מרצה ברצינות לתוך אזני בדבר החשיבות שבהפצצת עיר זו עקב החיילים השורצים בה לרוב והסנקים המוסתרים בתוכה, ומדגיש הוא כי מראה הפצצת ישוב אויב על ידי מטוס עברי ירים את המורל של אנשיו. מחשבותי היו - זה שלש שנים ויותר לא ססתי במטוס קרב ועתה עלי לטוס בארץ קטנטונת מעל חבל אדמה אשר מעולם לא ראיתיה לפני כן... לתקוף מטרה אשר בודלה כגודל סיכה והחשש שבמקרה ואחטיא את המטרה עלול אני לסכן חיי יהודים, תושבי ישוב עברי סמוך, וכל זה במטוס אשר כל במיוני בו: שעה וחמש דקות טיסה.

ספסתי וישבתי במושב המטוס כאשר הזיעה מכסה את גופי מחמת השמש הלוהטת, בעוד המכוונאי עוזר על ידי. הסתכלתי בחטיפה במכשירי המנוע והפיקוח, ונתתי את האות להפעלת המנוע. המטוס התעורר לחיים והמראתי מעלה. המנוע של המטוס "מ" אינו נוהם ככל מנועי מטוסים אחרים. הוא נובח, יורק, מתנועע בכעס, ממריא תוך זינוק במהירות גדולה בשעה שהטייס באבק קשות לשלוט על מנגנון הטיסה ומקלל את הסובב אותו. אולם, לאחר שהתרוטמת מעלה מתחיל המנוע לשקוט והמטוס סס כמעט כאוירון ואף מהירותו גדולה מזו של מטוסים רבים אחרים. כנסתי את הגלגלים והקסנתי את המהירות. איזנתי את המטוס והפלטתי אנחת רוחה מקרבי. בעוד הנני מברך את עצמי, הסתכלתי למטה ולפני היתה מטרתי. בדקתי את המפה - מטרתי השתרעה תחתי. הסתכלתי לאחור ובלשתי את הרקיע אחר מטוסי האויב, כוונתי את מהלך מטוסי, הכיננתי את מכוונות היריה ואת מתקן ההפצצה והחילותי צולל. עתה שכחתי את כל טרדותי הקודמות - את העובדה כי זה שלש שנים שלא ססתי במטוס קרב וכי אינני מחבב את סוג האוירון בו הנני סס. בעצם הרגשתי עצמי נהדר; היתה זו צלילה יציבה - אחת המעלות הגדולות אשר למטוס מסוג זה.

כיוונתי את מכוונות היריה לתוך העיר, הססתי לרגע, עצמתי עין אחת, הידקתי את שיני ולחצתי על כפתור מכוונות היריה, צרורות כדורים נפלטו, ושוב לחצתי על הכפתור. בתי העיר גדלו מרגע לרגע ויכולתי להבחין בדמויות ברחובות, קטנות, שחורות וגחונות והן רצות הלוך ושוב. לפתע הבחנתי באש יריות משמאלי, מכוונות יריה כנראה. כדורים בהירים בעלי זנבות נוצצים אשר אצו לקראתי מעלה. החילותי נוקט בתמוני התחמקות. מכוונות היריה שבמטוסי פלטו צרורות לתוך הרחוב שלפני, אנשים נפלו, כרעו בצורות מגוכחות. בתים עלו באש וחלונות נופצו. עתה, ססתי בגובה קטן מעל לגגות הבתים. יישרתי את מטוסי וכיוונתי לעבר המחטן הגדול שסופר לי אודותיו. בעברי מעליו לחצתי פעמים על מנוף ההפצצה ושוב התרוטמתי מעלה כאשר מאחורי כדורי הערבים ממכוונותיהם על גגות הבתים.

עכשו ססתי מחוץ לתחום העיר, התחלתי מתרוםם מעלה. הבסתי לאחור והבחנתי כי הפצצות אשר הסלתי התפוצצו במטרה בופה. הייתי שבע רצון מעצמי. סובבתי מעל להרים, ססתי נמוך מעל לקרקע ואחר התרוטמתי לפתע ושוב צללתי לעבר העיר. כן עשיתי שלש או ארבע פעמים ואש מכוונות היריה שלי מצליפה ברחובות ופוגעת בכל מכוונות אשר נראתה לפני. העירה היתה מלאת אנשי צבא וציוד אולם חייכתי לעצמי בראותי את המנוכה והמהוסה אשר באה בקרבה עקב הפצצתי.

זו היתה פעולה אחת בלבד אשר נעשתה בתחילת פעולות חיל האויר הישראלי. מאז רבות היו הפעולות. הפצצנו ערים, הפלנו ספיטפיירים השמדנו סנקים ופגענו במטוסי דקוטה אשר הפכו למפצציצים. ססנו כאשר נדרשנו, פעלנו כאשר היתה תועלת בדבר. כן נמשיך לעשות בעתיד.

1. יש וחיילים משוחחים ביניהם או בקרב חוג חכריהם האזרחי בענינים הנוגעים למבצעים קרביים, פעולות הצבא ומאמץ המלחמה שלנו.
2. יתכן כי רבים מקרבנותינו בפעולות הקרביות ובהתקפות האויר של האויב - נפלו בגלל הסתננות ידיעות סודיות שלנו אל מחנהו.
3. עבודת הבלוש והרגול בעולם כולו בנויה בחלק גדול של יצר הפספוס וההתרברבות של האנשים.
4. סוכני האויב קולטים את השיחות נבתי-קפה, אוטונוסים ברחוב וכו' - ופעולות האויב נקבעות לפיהן.
5. במדינת ישראל קלה באופן יחסי - עבודת סוכני האויב משום שאין קווי גבול ברורים בין אוכלוסיות שני הצדדים ומתוך הרכבו הרב-גוני של הישוב העברי בארץ.
6. חייל המספר לחברו על מקום יחידתו, נשקה, פעולות הקרב שלה, האמונים שלה וכל הנוגע לה - קובע בזאת את גורל חייהם ואת גורל חייו.
7. אין לאמר: "איש אינו שומע" - "אזנים לכתל". אזני האויב מקשיבות - בהרבה דרכים.
8. אין לספר דברים לידיד מתוך ההגנה ש"אני בטוח בו" ו"אפשר לסמוך עליו". על הענינים הצבאיים צריך לדעת לא מי ש"נאמן" עליו - אלא מי שידיעתו את הדבר - הוא תנאי לבצוע הפעולה.
9. חייך, חיי משפחתך וחבריך והמחיר אותו נשלם עבור הנצחון - נשקלים בלשונך.

ש מ ו ר פ י ך !

ע ל י ם " קטנים

"שמירה מעולה"

לפני ימים מספר ערכו טייסינו נשף לרגל פתיחת מועדונם ונשואי אחד מחבריהם. יש לציין שהטייסים שלנו גייסו למועדונם את אחד הטבחים המוכשרים ביותר בארץ כולה, והמאכלים הגרנדיוזים שהעלו על גבי השולחנות בנשף הוכיחו זאת. כששאלו את אחד הטייסים מדוע השמירה על הטועדון היא כה חזקה, החזיר הלה: "כדי שלא יגנבו את הטבח שלנו"...

שינוי שם

אחד החיילים שלנו בח.א. שפנה למחלקת הסעד בבקשת הענקה למשפחתו קבל לאחר זמן מה תשובה חיובית וכתוצאה מכך הגיעה לביתו המחאה על סכום כסף מסויים. החייל בא בשמחה למחלקת הסעד והודיע לפקד שטפל בענין שלו כי מהיום והלאה יכנה אותו בשם חדש: "סעדיה"...

הפרת פקודה:-

כידוע אין החייל רשאי להפר פקודות וחיוב למלא אותן בדייקנות, ואם ברצונו להתאונן יעשה זאת לאחר מילוי הפקודה. בשעת אחת ההשבעות על גג הבנין של ח.א. עמדה שורה אחת של נשבעים בקצה הגב ליד המעקה בסוף, והתכוונה לקבל את הפקודה - "צעד אחד, אחור צעד!" אולם הקצין נדכח שאם יתן פקודה כזאת תחסר לו שורה שלמה של נשבעים, היות וכולם יהיו "למטה". מצד שני נוכחו החיילים, שלא יוכלו למלא את הפקודה מסיבה פשוטה: הם לא יוכלו אחר-כך להתאונן על הקצין.

והפקודה ניתנה:

"פסיעה קטנה קטנה אחור, צעד!", וכל האנשים שבשורה נשארו למעלה ונשבעו.

מי עדיף?

שאלה: פקיד תורני, פקידה תורנית, מיד עדיף משניהם?

תשובה: נא לפנות לקצין התורני ...

חתונה

הוא סאמריקה, היא מפינלנד, משני קצות עולם נחלצו ובאו לעזרתנו. ביום בהיר אחד בא למחלקת הסעד והודיע רשמית: "התאהבתי! החלטנו להתחתן! אין לי כסף לערוך את החתונה! אלה הנתונים שבידי, ואבקשם לספל בדבר בצורה זו שמשפחה חדשה תיוצר בישראל הואיל והחלטתנו נחושה, - אנו מתחננים!"

מחלקת הסעד שלנו לא היתה מנוסה עד כה בענייני חופה וקידושיין, ומיד החלה התרוצצות לארגון הדבר. נמצא מקום לחתונה, ואגף הסבצעים של מחלקת הסעד סיים בזאת את פעולתו. "הבוקר" מפרסם את מכתבה של אם אחד החיילים שלנו האומר בין השאר: "... הנני קוראת למשפחות חיילים לשלוח לזוג הסייסיס סלגרמות של ברכה - ואולי אף מזכרות - ליום חתונתם כמועדון הציונים הכלליים ברחוב המלך ג'ורג' בתל-אביב. אני בטוחה, כי סלגרמות אלו יביעו את רגשותינו ואת אהונתנו. בני הזוג בודאי ישטרו מזכרת זו של אהבה ישראלית".

פוסטה.